

při dílech a podnicích (správně při provozování děl a podniků) v § 85 písm. c) označených« vztahuje se, podle nepochybného doslovu zákona jen ke slovům »úmyslným opomenutím povinností, náležejících mu (pachateli)«, nikoliv i k slovům »jakýmkoliv jiným činem předsevzatým ze slomyslnosti«. Jde-li při prostředku, kterým pachatel způsobil nebezpečí v § 85 písm. b) naznačené, o čin pozitivní, nikoliv o opomenutí, nezáleží na tom, zda čin ten nesl se k železnicím, dílům (podnikům) v § 85 c) jmenovaným čili nic. Arciť možno námitce rozuměti i tak, že jest výronem názoru, že k opodstatnění skutkové podstaty § 87 nestačí samo o sobě, že pachatel předsevzal úmyslně nějaký čin za okolností zvláště nebezpečných a u vědomí, že za takových okolností jedná. Tvrzení to bylo by ovšem správné, neboť složkou oné podstaty jest i, že výsledkem jednání pachatele bylo nebezpečí rázu v § 85 b) naznačeného a že pachatel si byl vědom, že nebezpečí takové z jeho jednání vzejde. Než rozsudek nepoukazuje toliko k nebezpečné situaci, za níž obžalovaný učinil závadný projev a již si byl i vědom, nýbrž vyslovuje dále, že obžalovaný nebezpečí, které tu pro tělo a zdraví lidí již bylo, svým zvoláním ještě zvýšil, protože jeho výzva »řežte do nich« dala demonstrantům podnět k rozhodnutí, by ještě ve větší míře, než dosud, ohrozili policii, při čemž není nesprávným názor nalézacího soudu, že zvýšení nebezpečí rovná se přivodění nebezpečí. A po stránce subjektivní jest větou rozhodovacích důvodů, že v závadných slovech nejde o nahodilý projev, nýbrž o projev provázený vědomím vytvořeného nebezpečí, zjištěno, že si obžalovaný byl v době projevu vědom, že jím vytvoří, t. j. způsobí nebezpečí, jež v předchozí části rozhodovacích důvodů zjištěno objektivně. Úmyslný, pro vědomí nebezpečí situace ve smyslu § 87 tr. zák. zlomyslný projev obžalovaného byl jednou z příčin oproti dosavadní situaci zvýšeného nebezpečí a obžalovaný byl si vědom, že tento výsledek z jeho projevu vzejde. Projev ten naplňuje proto skutkovou podstatu zločinu § 87 tr. zák., jímž byl obžalovaný takto právem uznán vinným. Stížnost podle toho, co uvedeno, neodůvodněnou bylo zavrhnouti.

Řádně ohlášené odvolání z výroku o ztrátě práva volebního provádí obžalovaný včas, dovozuje, že pohnutek nízkých a nečestných tu nebylo. Jest ovšem v právu potud, pokud nelze říci, že snad základní pohnutka, z níž se odvolatel demonstrace účastnil, totiž snaha odvrátiti zdražení životních potřeb, byla nízkou a nečestnou. Nelze však přehlédnouti, že při provedení činu samého k tomu přistoupila, jak z urputného jednání obžalovaného proti veřejným orgánům vysvítá, snaha podkopávati státní autoritu, v čemž je zajisté zahrnuta i pohnutka nízká a nečestná. Bylo proto odvolání v tomto směru zamítnouti.

Čís. 2602.

»Zbrání« ve smyslu § 82 tr. zák. jest jakýkoliv nástroj, který — jsa způsobilým prostředkem ku poškození tělesné neporučenosti — sesíljuje vážnost vyhrůžky neb útoku osoby, v jejíž rukou nástroj ten jest,

nad onu míru, která by tu byla, kdyby se osoba ta omezila na pouhé uplatňování svých tělesných sil; patří sem i kámen.

»Poškozením« ve smyslu § 82 tr. zák. jest jen tělesná porucha menšího stupně; nevyžaduje se poranění vrchnostenské osoby.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1926, Zm I 474/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 28. června 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přečinem shluknutí podle §§ 279 a 283 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatek čís. 11 § 281 tr. ř. shledává stížnost v tom, že napadený rozsudek předpokládá, že se odpor stal se zbraní a s poraněním strážníka Š-a, ač kámen nelze pokládati za zbraň a ač není zjištěno, zda šlo skutečně o poranění vážné, jaké má na mysli soud první stolice. Ani ta ani ona námitka neobstojí. Zbraní po rozumu § 82 tr. zák. jest jakýkoliv nástroj, který — jsa způsobitelným prostředkem ku poškození tělesné neporušenosti — sesiluje vážnost vyhrůžky neb útoku osoby, v jejíž ruku nástroj jest, nad onu míru, která by tu byla, kdyby se osoba ta omezila na pouhé uplatňování svých tělesných sil. A zákon má v § 82 tr. zák., mluvě o poškození nebo zranění, slovem poškození na zřeteli patrně jen tělesné poruchy menšího stupně, takže nelze se zákonem uvésti v soulad názor, že se pro vyšší trestní sazbu § 82 tr. zák. předpokládá, že vrchnostenská osoba utrpěla odporem pachatelovým zranění nebo dokonce zranění vážné. Ani nalézací soud se takovým nesprávným názorem neřídil, neboť rozhodovací důvody nezmiňují se o vážnosti zranění v úvahách, které trestní sazby jest na skutek použití, nýbrž jen v úvahách, co obžalovanému přitěžuje. Proto nebylo příčiny zjistiti stupeň zranění. K posouzení, zda jde vůbec o zranění, přesněji alespoň o poškození na těle, stačila úplně výpověď poraněného strážníka a stížnost nemůže s úspěchem vytýkati ani podle čís. 4 § 281 tr. ř., že nebyl slyšen lékař znalec, kdyžtě návrhu k tomu směřujícího v první stolici neučinil ani obžalovaný, ani obhájce.

Čís. 2603.

Spolky (podle zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 134 ř. zák.) jsou korporacemi zákonem uznanými ve smyslu § 492 tr. zák.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1926, Zm I 539/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozhodnutím vrchního zemského soudu v Praze ze dne 20. dubna 1926,